

Sygn. akt II Ka 583/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Małgorzaty Ciećko

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2021 r.

sprawy **A. R.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk, w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 178b kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 223 § 1 kk, art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 26 kwietnia 2021 r. sygn. akt II K 596/19

I. wyrok w pkt 1 uchyla i sprawę w zakresie czynu IV z aktu oskarżenia przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od A. R. na rzecz Skarbu Państwa 300 zł tytułem opłaty za II instancję i 20 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 583/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. II K 596/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	Zarzut	
1.	<p>Z apelacji prokuratora</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 223 § 1 kk oraz art. 224 § 2 kk, poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że oskarżony swoim działaniem nie wyczerpał znamion przewidzianych w w/w normach prawnych, podczas gdy oskarżony prowadząc samochód osobowy ze znaczną prędkością wprost na stojącego na jezdni A. M. (1) dającego znaki zobowiązujące kierowcę do zatrzymania pojazdu, działał w celu zadania mu dolegliwości fizycznej, a ponadto używając tego rodzaju przemocy, działał w celu zadania mu dolegliwości fizycznej, a ponadto używając tego rodzaju przemocy, zmusił go do zaniechania przeprowadzenia czynności zatrzymania pojazdu i dynamicznego zejścia z toru jazdy pojazdu prowadzonego przez oskarżonego, którym to</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	zachowaniem wyczerpał znamiona obu w/w przepisów, co uzasadnia uznanie oskarżonego winnym zarzucanego czynu wyczerpującego znamiona art. 223 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej w części uniewinniającej oskarżonego od popełnienia czynu z pkt IV aktu oskarżenia, zapoznając się z powodami uniewinnienia oskarżonego z rubryki 3.5 tabelarycznego uzasadnienia (k. 325) i dokładnie konfrontując je z apelacją prokuratora, Sąd Okręgowy podzielił przedstawioną we wniesionym środku odwoławczym argumentację. Sąd Rejonowy co prawda poczynił prawidłowe ustalenie, iż oskarżony jadąc samochodem A. o nr rej. (...) w kierunku funkcjonariusza Policji, nie zatrzymał się i do zderzenia nie doszło, albowiem st. sierż. A. M. (1) uciekł z obszaru jezdni do radiowozu policyjnego, aczkolwiek wyprowadzone na podstawie tego ustalenia <u>dalsze</u> wnioski Sądu I instancji były już dowolne, a przez to dokonana subsumcja zachowania oskarżonego pod konkretną normę prawa materialnego (a właściwie jej brak) wadliwa. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy ustalił, że oskarżony nie miał zamiaru przejechać funkcjonariusza i wyrządzić mu jakąkolwiek dolegliwość fizyczną. Jako, że zamiar oskarżonego co do zasady stanowi kategorię ustaleń faktycznych, przypomnieć należy, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu</p>		

lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę. Niezależnie jednak od tego, jak sformułowany był zarzut prokuratora i której dokładnie ze względnych przesłanek odwoławczych dotyczył, meritum zarzucanego przez prokuratora uchybienia nie budziło wątpliwości i nie wymagało podejmowania wysiłków interpretacyjnych, zaś uzasadnienie wniesionej apelacji było na tyle przekonujące i rzeczowe, że Sąd Okręgowy stwierdził konieczność uchylecia pkt I zaskarżonego wyroku, dotyczącego uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia i przekazał w tym zakresie sprawę niniejszą do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy zajął stanowisko, iż jechanie pojazdem wprost na pokrzywdzonego nie można uznać za stosowanie przemocy, ponadto nie udało się ustalić prędkości z jaką poruszał się pojazd prowadzony przez oskarżonego. Należało zadać sobie zatem pytanie czy w tym zakresie zachodziły niedające się rozstrzygnąć wątpliwości, które zgodnie z art. 5 § 2 kpk należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, czy też skorzystać z innego rozwiązania do jakiego obligują Sąd merytoryczny przepisy KPK i podjąć próbę ustalenia w/ w okoliczności poprzez wnikliwą i konfrontacyjną analizę dowodów, ewentualnie ich uzupełnienie. Sąd Okręgowy podobnie jak skarżący prokurator, z dwóch powyższych

opcji, był zdecydowanie za tym drugim rozwiązaniem. W ocenie Sądu Okręgowego, celną i logiczną była uwaga skarżącego dotycząca tego, iż o ile dokładnie ustalenie prędkości pojazdu oskarżonego i odległości od pokrzywdzonego nie jest możliwe, o tyle zważenia wymagało, iż była to prędkość na tyle znaczna, a odległość na tyle bliska, że pokrzywdzony w celu zapobiegnięcia potrąceniu został zmuszony do podjęcia decyzji do schowania się do pojazdu, a kierujący tym pojazdem M. B. do natychmiastowego ruszenia celem uniknięcia zderzenia. Nielogiczną, zdaniem Sądu Odwoławczego, była argumentacja Sądu Rejonowego, iż zagrożenie nie było tak duże, skoro A. M. (1) zdążył wsiąść do pojazdu, a drugi z policjantów ruszyć do przodu. Biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego czas wystarczający na wejście do pojazdu osoby znajdującej się tuż przy nim przy otwartych drzwiach i zajęcie przez tą osobę fotelu pasażera i odjechanie nim (na fotelu kierowcy siedział przecież drugi funkcjonariusz, który podobnie jak A. M. widział całą sytuację i istniejące zagrożenie, miał nieco czasu na reakcję i chociażby przekręcenie kluczyków w stacyjce) może zająć kilka sekund, a więc być krótszy niż czas hamowania pojazdu poruszającego się prędkością kilkudziesięciu km/h lub wyższą. Nie sposób również wymagać od policjantów, aby w takiej sytuacji podejmowali ryzyko utraty własnego życia i czekali z zejściem z toru jazdy uciekającego nietrzeźwego kierowcy, czekając z zejściem z toru jazdy aż do momentu poprzedzającego skuteczne potrącenie. W tym względzie Sąd Okręgowy w zupełności zgodził się z

oskarżycielem publicznym. Nielogiczna dla Sądu Okręgowego i przez to sprzeczna z wymogami art. 7 kpk była także argumentacja Sądu I instancji sprowadzająca się do tezy, iż w niniejszej sprawie brak jest dowodów, iż gdyby nie zachowanie funkcjonariuszy oskarżony sam nie zmieniłby toru jazdy unikając potrącenia. Idąc tym tokiem rozumowania, prokurator słusznie wskazał, że nigdy nie byłoby możliwe stwierdzenie czynnej napaści w sytuacji, gdy nie dochodzi ostatecznie do kontaktu z ciałem pokrzywdzonego, co przecież nie jest konieczne do wypełnienia znamion art. 223 § 1 kk. Oskarżyciel publiczny przytoczył obrazowy przykład, iż nawet w sytuacji zamachnięcia się nożem przez napastnika, przy zatrzymaniu ręką przez funkcjonariusza Policji, brak byłoby dowodów potwierdzających z całą pewnością, że sprawca skutecznie doprowadziłby do nóż w okolice ciała pokrzywdzonego.

Cały czas pamiętać należało, iż zakres pojęcia czynnej napaści o jakiej stanowi art. 223 § 1 kk jest szerszy niż zakres pojęcia naruszenia nietykalności cielesnej. Pojęcie czynnej napaści jest pojęciem innym niż naruszenie nietykalności cielesnej. Czynna napaść obejmuje wszelkie działania podjęte w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej, choćby cel ten nie został osiągnięty. Samo dopuszczenie się czynnej napaści, chociażby jeszcze w stadium usiłowania naruszenia nietykalności, wypełnia już znamiona dokonanego przestępstwa napaści. „Czynna napaść” na funkcjonariusza publicznego rozumiana powinna być zatem musi jako działanie w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej, choćby cel ten nie został osiągnięty.

Tak więc dopuszczenie się czynnej napaści, chociażby jeszcze w stadium usiłowania naruszenia nietykalności, a nie sprawstwa naruszenia nietykalności, czy też spowodowania konkretnych obrażeń ciała, wypełnia już istotę dokonania przestępstwa z art. 223 § 1 kk.

Na gruncie bardzo zbliżonego do niniejszej sprawy stanu faktycznego, zapadło w ostatnim czasie (2020 r.) postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2020 r., sygn. V KK 602/19, w którym stwierdzono, iż nie ulega wątpliwości, że skierowanie pojazdu do tej części placu, którą zajmowali zbliżający się policjanci, a w konsekwencji zmuszenie ich do gwałtowanego cofnięcia się – stanowiło realizację zamiaru uniemożliwienia zatrzymania. Zarazem to zachowanie nie przybrało jedynie formy ucieczki, lecz poprzedziła je faza fizycznego oddziaływania na zachowanie funkcjonariuszy, którzy – konfrontowani z nadjeżdżającym w ich kierunku samochodem kierowanym przez skazanego byli zmuszeni do „odskoczenia”, aby uniknąć bezpośrednio potrącenia. Tym samym wobec funkcjonariuszy zostało skierowane fizyczne oddziaływanie sprawy o takim natężeniu, że stanowiło ono realne zagrożenie potrącenia z uwagi na gwałtowany ruch pojazdu kierowanego przez skazanego. Właśnie to zachowanie spowodowało rzeczywiste uniemożliwienie funkcjonariuszom wykonania czynności zatrzymania, skoro zaniechali jej, zmuszeni do odblokowania drogi ucieczki w obliczu nadjeżdżającego samochodu (LEX nr 3032769).

Prokurator wskazał jednocześnie, iż w orzecznictwie można spotkać wiele wyroków, w których przedstawiany jest pogląd, że samo skierowanie pojazdu bezpośrednio w kierunku interweniującego policjanta dającego znaki do zatrzymania pojazdu i zmuszenie go w ten sposób do gwałtowanego odskoczenia i zaniechania tej czynności w pełni wyczerpuje znamiona art. 224 § 2 kk i jednocześnie brak jest poglądów odmiennych. Tutaj jednak należało zwrócić uwagę, iż zarzut stawiany oskarżonemu w pkt IV a/o dotyczył nie art. 224 § 2 kk, lecz art. 223 § 1 kk. Z protokołów rozpraw głównych Sądu Rejonowego w Łukowie wynika, iż nie uprzedzono oskarżonego i jego obrońcy, iż zachodzi perspektywa zakwalifikowania czynu według innego przepisu prawnego niż wskazany w akcie oskarżenia. Sygnał, że jest to możliwe został wyrażony dopiero na ostatniej rozprawie głównej w dniu 14 kwietnia 2021 r. (k. 310) w głosach końcowych.

Jak orzekł Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 marca 2003 r., sygn. V KK 148/02, sprawca, który dokonując czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, używa samochodu w sposób stanowiący poważne zagrożenie dla ich życia lub zdrowia, nie wypełnia swoim działaniem znamion przestępstwa opisanego w art. 223 kk (OSNwSK 2003, nr 1, poz. 558, LEX). W tym miejscu warto odnotować, że podobne stanowisko zajął ostatnio Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021

r., sygn. II AKa 26/20 (LEX nr 3240535).

Sąd Okręgowy, w składzie orzekającym w tej sprawie, wystrzegając się generalizowania odbiegającego od okoliczności konkretnej sprawy, przychyła się do stanowiska wyrażonego w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. V KK 108/20, w którym orzeczono, iż o tym, czy na tle konkretnej sprawy samochód może być uznany za przedmiot niebezpieczny decyduje sposób zachowania oskarżonego i sposób wykorzystania samochodu. Kierowanie rozpędzonego pojazdu wprost na funkcjonariuszkę Policji i konieczność ustąpienia z drogi (doskoczenia na bok) w celu uniknięcia najechania przez oskarżonego wskazują na prawidłowość kwalifikacji z art. 233 kk (LEX nr 315028). Na argumentację przedstawioną w tymże ostatnim orzeczeniu Sądu Najwyższego, Sąd I instancji zwróci szczególną uwagę ferując wyrok przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Właściwa subsumpcja zachowania oskarżonego zgodnie z poczynionymi ustaleniami i w granicach aktu oskarżenia pozostaje zatem problematyką bardziej złożoną aniżeli wynikałoby to z apelacji prokuratora i wymaga poczynienia szczegółowych i skonkretyzowanych, a nie abstrakcyjnych rozważań, tym bardziej, przy konieczności rozważenia granic tożsamości czynu i postulatu zakwalifikowania czynu oskarżonego jako przestępstwa wyczerpującego kumulatywną kwalifikację art. 223 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji

będzie miał za zadanie również zbadanie kompletności znamion w czynie zarzucanym oskarżonemu w pkt IV aktu oskarżenia pod kątem dodatkowego czasownika i „zaniechania prawnej czynności służbowej” (art. 224 § 2 kk).

Reasumując powyższe rozważania, wyrok uniewinniający oskarżonego od popełnienia czynu z pkt IV aktu oskarżenia był niesłuszny i zgodnie z wnioskiem apelacyjnym prokuratora wymagał uchylenia oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji z uwagi na regułę ne peuis z art. 454 § 1 kpk, niemniej jednak kwestia właściwej subsumpcji przestępczego zachowania oskarżonego pod konkretne normy prawa materialnego nadal pozostaje otwarta i należeć będzie do zadań Sądu Rejonowego ferującego wyrok przy ponownym rozpoznaniu sprawy, który zajęte stanowisko winien odpowiednio uargumentować. Zagroženiem ustawowym w przypadku przestępstwa z art. art. 223 § 1 kk jest kara pozbawienia wolności od roku do lat 10, zaś w przypadku art. 224 § 2 kk – kara pozbawienia wolności do lat 3. Właściwa subsumpcja w naturalny sposób implikuje ferowanie wyroku w części dotyczącej kary we właściwych graniach.

Wniosek

- o uchylenie pkt I wyroku i przekazanie Sądowi Rejonowemu w Łukowie sprawy w zakresie zarzutu wskazanego w pkt IV aktu oskarżenia do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zasadność zarzutu warunkowała wydanie przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym.		
	Zarzut	
2.	<p>Z apelacji obrońcy oskarżonego</p> <p>Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku:</p> <p>a) art. 7 kpk, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów, polegające na niezgodnym z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego niemalże bezkrytycznym podejściu do dowodów w postaci zeznań świadków funkcjonariuszy Policji – A. M. (1), M. B., M. A., R. O., A. J. i M. Z., skutkującym przyznaniu tym dowodom prymatu całkowitej wiarygodności i poczynieniu ustaleń faktycznych w sprawie głównie w oparciu o te dowody, podczas gdy zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują, że świadkowie ci jako uczestnicy przedmiotowego zdarzenia (interweniujący Policjanci) nie mogą być znani za obiektywne źródła dowodowe i dlatego oceny ich zeznań należy dokonywać ze szczególną dozą ostrożności, zaś treść ich zeznań prowadzi do wniosku, iż występują między nimi sprzeczności o stopniu na tyle istotnym i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

nierozstrzygalnym, że uzasadniają zastosowanie art. 5 § 2 kpk, odnośnie ustaleń co do zakresu szkody na pojeździe K. C., faktu popełnienia przestępstwa polegającego na kierowaniu w dniu 1 lutego 2019 roku pojazdu A. (...), w stanie nietrzeźwości;

b) **art. 7 kpk**, poprzez bezzasadne odmówienie wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom świadków Ł. Ś. i R. pozostającym w logicznym związku z wyjaśnieniami oskarżonego A. R.;

c) **art. 7 kpk, art. 217 § 1 kpk, art. 366 § 1 kpk**, poprzez błędne ich zastosowanie, polegające na zaniechaniu uzupełnienia dowodu z opinii biegłego do spraw szacowania szkód i rekonstrukcji zdarzeń drogowych, w sytuacji gdy opinia ta pozostawała niepełna i wewnętrznie sprzeczna,

co w konsekwencji doprowadziło do **błędu w ustaleniach faktycznych** przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, a polegającego na niezasadnym uznaniu, że A. R. dopuścił się czynu zabronionego w punkcie I a/o, tj. tego, że w dniu 1 lutego 2019 roku w Ł., w województwie (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (wyniki badań: 0,43 mg/l i 0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) jechał jako kierujący pojazdem marki A. (...) o nr rej. 1.1973 w ruchu lądowym, będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie sygn. akt II K 891/16 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i tym samym nie zastosował się do decyzji nr K.5430.3.41.2013 wydanej przez Starostwo Powiatowe w Ł. o

	<p>cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, a czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, szkoda spowodowana przez A. R. polegająca na uszkodzeniu prawnego bocznego lusterka, prawnych przednich drzwi, prawych tylnych drzwi, prawego progu oraz prawnego przedniego błotnika, a także że oskarżony dokonał uszkodzenia umyślnie.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut bezzasadny w całości. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością oraz poszanowaniem wszelkich proceduralnych zasad, obowiązujących w polskim procesie karnym, nade wszystko przepisów art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 366 § 1 kpk. Przepis art. 217 § 1 kpk dotyczy wydania i przymusowego odebrania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie lub podlegających zajęciu w celu zabezpieczenia kar majątkowych, środków karnych o charakterze majątkowym, itp. i właściwie Sąd Okręgowy nie mógł zrozumieć dlaczego obrońca umieścił go w petitum apelacji formułując zarzut odwoławczy. Sąd Okręgowy nie może się domyślać na czym polega zarzucane przez skarżącego uchybienie i jaki był cel umieszczenia przez obrońcę art. 217 § 1 kpk w treści zarzutu obok przepisów art. 7 kpk i art. 366 § 1 kpk. Zadanie interpretacyjne nie było ułatwione wobec braku jakiegokolwiek odniesienia do treści tego przepisu w uzasadnieniu</p>		

wniesionego środka odwoławczego. Zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 kpk.

Zarzut naruszenia zasady in dubio pro reo może być skutecznie podnoszony jedynie w sytuacji, w której nie jest kwestionowana ocena materiału dowodowego. Obrońca pierwszoinstancyjną ocenę dowodów we wniesionej apelacji kwestionował, jednocześnie umieszczając przepis art. 5 § 2 kpk w końcowej części zarzutu z pkt I a) apelacji, również nie poświęcając temu zagadnieniu odrębnej jednostki redakcyjnej w uzasadnieniu apelacji. Takie zabiegi nie mogły przynieść oczekiwanego rezultatu.

Wyrok „na korzyść” oskarżonego obrońca zaskarżył w części. Zarzut z pkt I apelacji obrońcy dotyczył postulatu uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynów **z pkt I a/o** (art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk – w dniu 1 lutego 2019 r) **oraz pkt V a/o** (art. 288 § 1 kk w dniu 29 kwietnia 2019 r., tj. uszkodzenia radiowozu policyjnego przez oskarżonego w czasie ucieczki i podjętego przez funkcjonariuszy pościgu za oskarżonym prowadzącym pojazd w stanie nietrzeźwości).

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd merytoryczny nie naruszył art. 7 kpk obdarzając wiarą zeznania funkcjonariuszy Policji dotyczących powyższych zdarzeń. Obrońca próbował podważyć depozycje świadków – funkcjonariuszy Policji, tylko dlatego, że wykonywali oni obowiązki służbowe. Taka tendencyjna ocena dowodów to nic innego, aniżeli naruszenie art. 7

kpk zasad logiki i doświadczenia życiowego z pominięciem przez obrońcę wszystkiego tego, co obciążało oskarżonego. Pamiętać należało, iż czyniąc ustalenia faktyczne w zakresie czynu z pkt I a/o, dotyczącego czynu z dnia 1 lutego 2019 r., Sąd I instancji dysponował nie tylko zeznaniami funkcjonariuszy Policji M. B. i R. O., którzy jednolicie podawali, że cały czas podążali za oskarżonym, nie tracąc z pola widzenia pojazdu, którym kierował, lecz również dowodem w postaci zapisu z monitoringu, z którego wynikało, iż pojazdem m-ki A. (...) o nr rej. (...) w dniu 1 lutego 2019 r. poruszała się jedna osoba. Wobec powyższego dowodu wersja wydarzeń oskarżonego, wpierana przez wskazanych przez obrońcę świadków Ł. Ś. (kolegi oskarżonego) i R. R. (jego brata), iż to nie oskarżony kierował w dniu 1 lutego 2019 r. w/w pojazdem, lecz został przywieziony do Ł. przez kolegę, słusznie została uznana przez Sąd I instancji jako niewiarygodna i nakierowana wyłącznie na stroniczą pomoc oskarżonemu, która obiegała od faktów z jakimi organy ścigania miały do czynienia. Zgodnie z zapisem monitoringu w/w pojazdem jechała jedna osoba. Oskarżony został zatrzymany sam, po tym gdy opuścił auto i uciekał w zasięgu wzroku policjantów, nikt mu nie towarzyszył, nie zgłaszał także podczas zatrzymania, aby ktokolwiek mu towarzyszył. Z powyższych dowodów i okoliczności Sąd Rejonowy wyciągnął logiczne i racjonalne wnioski, stwierdzając winę oskarżonego w zakresie czynu z pkt I a/o. Argument, że w czasie zatrzymania oskarżony nie miał kluczyków, zupełnie nie przekonał Sądu Okręgowego. Doświadczenie

życiowe Sądu prowadzi do wniosku, iż w podobnych okolicznościach przy próbie zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji wcale nie należy do rzadkości odrzucenie przez nietrzeźwych kierowców kluczyków do pojazdu, analogicznie jak wyrzucenie substancji, których posiadanie jest w świetle prawa zakazane, przez osoby którym mogą być postawione zarzuty z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Odnosnie czynu z pkt V a/o (art. 288 § 1 kk) warto zwrócić uwagę, czego dokładnie domaga się obrońca – obdarzenia wiarą wyłącznie wyjaśnień oskarżonego, a odrzucenia zeznań funkcjonariuszy Policji, którzy szczegółowo i spójnie przytoczyli w jaki dokładnie sposób oskarżony uszkodził radiowóz. W apelacji nie kwestionowano jednocześnie winy oskarżonego ani w zakresie tego, że w dniu 29 kwietnia 2019 r. kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, ani tego, że uciekał przez kontrolą funkcjonariuszy, którzy podjęli za nim pościg na 3 radiowozy, a nawet strzelali ostrzegawczo. Negowano wyłącznie jego zamiar co do zniszczenia pojazdu policyjnego K. C.. Zamiar jako kategoria ustaleń faktycznych w ocenie Sądu Okręgowego został przez Sąd Rejonowy ustalony przez Sąd Rejonowy bezbłędnie na podstawie sekwencji podejmowanych przez oskarżonego działań i kolejnych manewrów kierowanego przez niego pojazdu, a nie wyłącznie na podstawie jego wyjaśnień, w których ów zamiar gołosłownie kwestionował.

Obrońca zasadniczą część argumentacji mającej dotyczyć winy oskarżonego odnośnie czynu z pkt V a/o (tak należało ocenić kierunek wniesionej przez niego apelacji skoro domagał się uniewinnienia oskarżonego) poświęcił samej wysokości szkody (k. 345, uzasadnienie apelacji). W tym względzie Sąd Rejonowy ustalając zakres, a dopiero następnie wysokość szkody spowodowanej bezpośrednio działaniem oskarżonego przekonująco wytłumaczył czemu zakres i wartość szkody przypisanej oskarżonemu w wyroku „okroił” w stosunku do opisu czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Rozważania Sądu I instancji z rubryki 3.1 tabelarycznego uzasadnienia (k. 324-324v) były oparte na analizie i ocenie dowodów o charakterze osobowym, przekonujące, jak również logiczne. Skarżący nie przedstawił w uzasadnieniu apelacji kontrargumentów, które skutecznie by je podważyły. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy wywiązał się z obowiązków określonych w art. 366 § 1 kpk, zaś pierwszoinstancyjne postępowanie nie wymaga uzupełnienia poprzez dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego do spraw szacowania szkód, a tym bardziej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Twierdzenie, że koszty naprawy zostały znacznie zawyżone, a celem naprawienia szkody uszkodzone części radiowozu można było naprawić, a nie wymieniać na nowe, nie znalazło aprobaty Sądu Okręgowego, który w pierwszej kolejności zapoznał się z opinią biegłego ds. szacowania szkód, następnie zaś

z dokumentacją fotograficzną dotyczącą uszkodzonego radiowozu. Wartość szkody należy do sfery faktów, a nie do uprawnień kształtujących stron. Obowiązek naprawienia szkody dotyczył pełnej jej wysokości, jaka miała miejsce w wyniku przestępczego działania oskarżonego i dotyczył naprawienia umyślnie uszkodzonego pojazdu częściami oryginalnymi i nowymi, pokrzywdzony (w tym przypadku Komenda Wojewódzka Policji w L.) nie ma obowiązku poszukiwania elementów tańszych, zamienników, używanych, niepełnowartościowych, drzwi do pojazdu tego samego modelu w innym kolorze, nie ma też obowiązku podejmować próby „wyklepania” pojazdu uszkodzonego.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych był zarzutem skutkowym, jaki w ocenie skarżącego wynikał z obrazu wskazanych przez niego przepisów procesowych. Jego wtórność wobec braku stwierdzenia zarzucanej obrazu przepisów procesowych art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk i art. 217 § 1 kpk, przy jednoczesnym braku ze strony skarżącego odrębnej jednostki redakcyjnej w uzasadnieniu wniesionej apelacji, nie obligowała Sądu Okręgowego do dublowania dotychczasowych rozważań, skoro obrońca nie przedstawił w ramach tego zarzutu żadnych nowości i dodatkowych argumentów, do których Sąd Odwoławczy już by się nie odniósł.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy w zakresie zarzutu I a/o i V a/o (przypisanych

zasadny

częściowo zasadny

<p>odpowiednio w punkcie 2 i 4 wyroku) i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tych czynów zabronionych; ewentualnie</p> <p>- uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie zaskarżenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Rażąca surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności (kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności) oraz orzeczonych środków karnych w szczególności obowiązku naprawienia szkody w kwocie 13.719,40 zł oraz obciążenia oskarżonego kosztami postępowania w kwocie 3344,96 zł, w sytuacji gdy sytuacja oskarżonego przemawiała za odstąpieniem od obciążania go kosztami postępowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W części dotyczącej uzasadnienia zarzutu rażącej surowości kary obrońca wyjaśnił na czym polega istota względnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 438 pkt 4 kpk, przytaczając obszerne fragmenty orzeczeń SN i sądów powszechnych dotyczących tej problematyki. Sądowi Okręgowemu</p>		

obeznanemu z tymi zagadnieniami nie należy tego wyjaśniać w sposób abstrakcyjny. Brak było również racjonalnych przesłanek do abstrakcyjnego odnoszenia się do judykatów, z którymi Sąd II instancji się zgadza. Uzasadnienie przez obrońcę zarzutu rażącej niewspółmierności kary stricte odnoszące się do realiów tej sprawy zawierał jedynie ostatni akapit apelacji (k. 345v-346) i do niego Sąd Okręgowy się odniesie w sposób skonkretyzowany. Argumentacja obrońcy postulująca złagodzenie całości pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze nie była obszerna i sprowadzała się do twierdzenia, że Sąd Rejonowy nadmierną wagę przypisał okolicznościom obciążającym oskarżonego (nie podano jakim), a nie uwzględnił w wystarczającym stopniu okoliczności łagodzących (także nie wskazano jakich dokładnie). Obrońca podniósł jednocześnie, że orzeczona kara powinna być łagodniejsza, zakładając możliwość skorzystania przez oskarżonego z dobrodziejstwa dozoru elektronicznego, podkreślając przy tym, że oskarżony jest osobą młodą, pracuje i wyraził skruchę, zaś od zdarzenia upłynął znaczny okres czasu, a przez ten czas oskarżony przestrzegał norm i zasad społecznych. W ocenie Sądu Okręgowego, odpowiadając na tak przedstawione uwagi, w pierwszej kolejności wskazać należało, że oskarżonemu w zaskarżonym wyroku przypisano aż 4 czyny, o określonej kwalifikacji prawnej, w tym w warunkach recydywy, ważącej na rozstrzygnięciu o karze w określonych „widelkach”, tj. granicach kary od-do. Obrońca nie podważył skutecznie winy oskarżonego w zakresie

przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów jednostkowych i ich właściwej kwalifikacji prawnej, zawierającej określone sankcje. W ocenie Sądu Okręgowego, wszystkim przesłankom łagodzącym i obciążającym oskarżonego, wskazanym szczegółowo w tabelarycznym uzasadnieniu, przy szczegółowym rozbiciu (omówieniu) ich przez Sąd Rejonowy nie w ogólności, lecz odnośnie jednostkowych czynów popełnionych przez oskarżonego (k. 325-326v), nadano w pierwszoinstancyjnym rozstrzygnięciu o karze właściwą rangę i znaczenie. Argument dotyczący zasadności wymierzenia oskarżonemu kary łącznej (bo tylko taka mogła zostać orzeczona w wyniku orzeczenia 4 kar jednostkowych), której wymiar pozwalałby na jej warunkowe zawieszenie (a zatem kary do 1 roku pozbawienia wolności), bądź na odbywanie jej w systemie dozoru elektronicznego (tj. do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności) akurat w realiach rozpoznawanej sprawy, przy całości w/w przesłanek ważących na rozstrzygnięciu o karze, Sąd Okręgowy uznał za polemiczny i bezzasadny. Takie rozstrzygnięcie w sytuacji oskarżonego stanowiłoby rażącą łagodność, a przez to pobłażliwość dla sprawcy popełniającego wiele przestępstw, uprzednio karanego, działającego dodatkowo w warunkach recydywy. Suma kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu przez Sąd Rejonowy to 2 lata i 9 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w odpowiednim stopniu uwzględnił bliskie związki czasowe i podmiotowo-przedmiotowe pomiędzy czynami

oskarżonego stosując zasadę asperacji i wymierzając oskarżonemu jako karę łączną karę 2 lat pozbawienia wolności, a zatem karę znacząco odbiegającą od prostego sumowania kar jednostkowych. To, że oskarżony przestrzegał porządku prawnego w czasie toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego i wyraził skruchę w związku z popełnionymi przestępstwami nie mogło mieć tak dalece łagodzących skutków, jak postulował obrońca. To nie był dla oskarżonego okres próby, lecz świadomości toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego i postawienia mu zarzutów popełnienia aż 5 przestępstw. Zachowanie zgodne z porządkiem prawnym, należy uznawać za normę, nie zaś okoliczność łagodzącą. Podobnie ocenić należało młody wiek oskarżonego, przy jego Karcie Karnej. W przekonaniu Sądu Okręgowego, znaczenie dotychczasowej niekaralności i funkcjonowania w społeczeństwie prawidłowo rośnie wraz z wiekiem oskarżonego. W przypadku sprawców młodych, na początku swojej drogi życiowej, brak danych o karalności nie ma tak doniosłego znaczenia. Notabene, odnosząc się do podkreślenia przez obrońcę młodego wieku oskarżonego zaznaczyć należało, iż A. R. od ponad 10 lat jest już dorosły i bynajmniej nie jest to jego pierwszy konflikt z prawem (k. 278-278v, Karta Karne), a czynów przypisanych mu w zaskarżonym wyroku (2 x art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 178b kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 288 § 1 kk), dopuścił się w okresie obowiązywania dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych ze sprawy

II K 891/16 Sądu Rejonowego w Łukowie.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy nie stwierdził podstaw do złagodzenia pierwszoinstancyjnych zasadniczych kar jednostkowych i rozstrzygnięcia o karze łącznej. Kara łączna 2 lat pozbawienia wolności stanowi dla oskarżonego zasłużoną dolegliwość, zaś łagodniejsze w stosunku do tego rozstrzygnięcie o karze nie spełniłoby ani celów prewencji generalnej, ani tym bardziej indywidualnej.

Obowiązek naprawienia szkody z pkt 6 zaskarżonego wyroku to konsekwencja przestępczego działania oskarżonego i wyroku skazującego za czyn z art. 288 § 1 kk. Sąd Rejonowy we właściwy sposób ustalił wysokość szkody, jaka powstała w wyniku działania oskarżonego, ograniczając jej wysokość w stosunku do aktu oskarżenia na podstawie wyników postępowania dowodowego. Sąd Okręgowy omówił już to zagadnienie w rubryce 3.2. Orzeczenie wobec oskarżonego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na podstawie art. 42 § 3 kk było obligatoryjne. Podobnie, obligatoryjnym rozstrzygnięciem było orzeczenie od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w wysokości 10.000 zł na podstawie art. 43a § 2 kk. Rażąca surowość kary i środka karnego może być rozważana w sytuacji, w której Sąd ferując wyrok ma luz decyzyjny. W przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie istniała odnośnie w/ w świadczenia pieniężnego i dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Względna przesłanka odwoławcza z art. 438 pkt 4 kpk dotyczy rażącej niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania lub niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku albo innego środka. W przepisie tym nie ma ani słowa o dolegliwości poniesienia kosztów postępowania, których dotyczy bezpośrednio przepis art. 624 § 1 kpk. Od profesjonalnego podmiotu formułującego środek odwoławczy można wymagać, aby w sposób należyty rozróżniał istotę oraz charakter poszczególnych rodzajów zarzutów określonych w art. 438 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie KZS 2019 nr 6, poz. 98, Legalis Numer 2123095).

Odnośnie zasadności obciążenia oskarżonego kosztami postępowania pierwszoinstancyjnego (w tej sprawie 3.344,96 zł) przypomnieć należało, iż fakultatywny charakter zwolnienia od zapłaty kosztów sądowych („sąd może zwolnić” - art. 624 kpk) wymaga, by decydując o takim zwolnieniu wskazać okoliczności stanowiące podstawę ustalenia, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby zbyt uciążliwe dla strony ze względu na jej sytuację rodzinną, majątkową i wysokość jej dochodów. Oskarżony A. R. jest 28-letnim, bezdzietnym kawalerem, pracuje zawodowo i mieszka we wspólnym gospodarstwie domowym z rodzicami i rodzeństwem. Znając lokalne uwarunkowania i rynek pracy stwierdzenia wymagało, iż kwota 3.344,96 zł jest zbliżona do średniego, miesięcznego wynagrodzenia pracownika wykonującego nieskomplikowane prace fizyczne,

prace sezonowe, bądź tak jak w przypadku oskarżonego – lakiernika samochodowego w warsztacie samochodowym, który może wykonywać dodatkowe prace w zależności od natężenia klientów. Zwolnienie od zapłaty kosztów sądowych jest odstępstwem od obowiązującej w procesie karnym zasady ponoszenia przez oskarżonego kosztów sądowych w przypadku wydania przez Sąd meriti wyroku skazującego, zaś sytuacja majątkowa oskarżonego, jego stosunkowo młody wiek (podkreślany nawet przez obrońcę w apelacji) oraz możliwości zarobkowe, przy jednoczesnym dzieleniu się kosztami utrzymania domu z najbliższą rodziną, wespół powodowały, iż nieuzasadnione zdaniem Sądu Okręgowego, byłoby zwolnienie oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów postępowania.

Wniosek

- o orzeczenie kary w zakresie czynów z punktu II i III a/o w dolnej granicy zagrożenia oraz jako kary łącznej kary przy zastosowaniu zasady absorpcji;
- zaniechanie obciążania oskarżonego kosztami postępowania;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o winie oskarżonego w zakresie czynów z pkt I, II, III i V aktu oskarżenia, o karach jednostkowych za te czyny oraz o karze łącznej, jak również o orzeczonych w I instancji środkach karnych i obciążeniu oskarżonego kosztami postępowania.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiąże o powodach uchylecia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	Reguła ne peuis, tj. zakaz orzekania na niekorzyść.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w I instancji.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Rozpoznając przedmiotową sprawę po raz kolejny w zakresie czynu z pkt IV aktu oskarżenia, Sąd I instancji		

dogłębnie przeanalizuje kwestie wskazane przez Sąd Okręgowy, a pominięte lub niedostrzeżone przez Sąd Rejonowy.	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz 20 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z pkt IV aktu oskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina oskarżonego odnośnie czynów z pkt I i V aktu oskarżenia, rozstrzygnięcie o karach jednostkowych, o karze łącznej, środkach karnych i obowiązku poniesienia przez oskarżonego kosztów postępowania

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana